

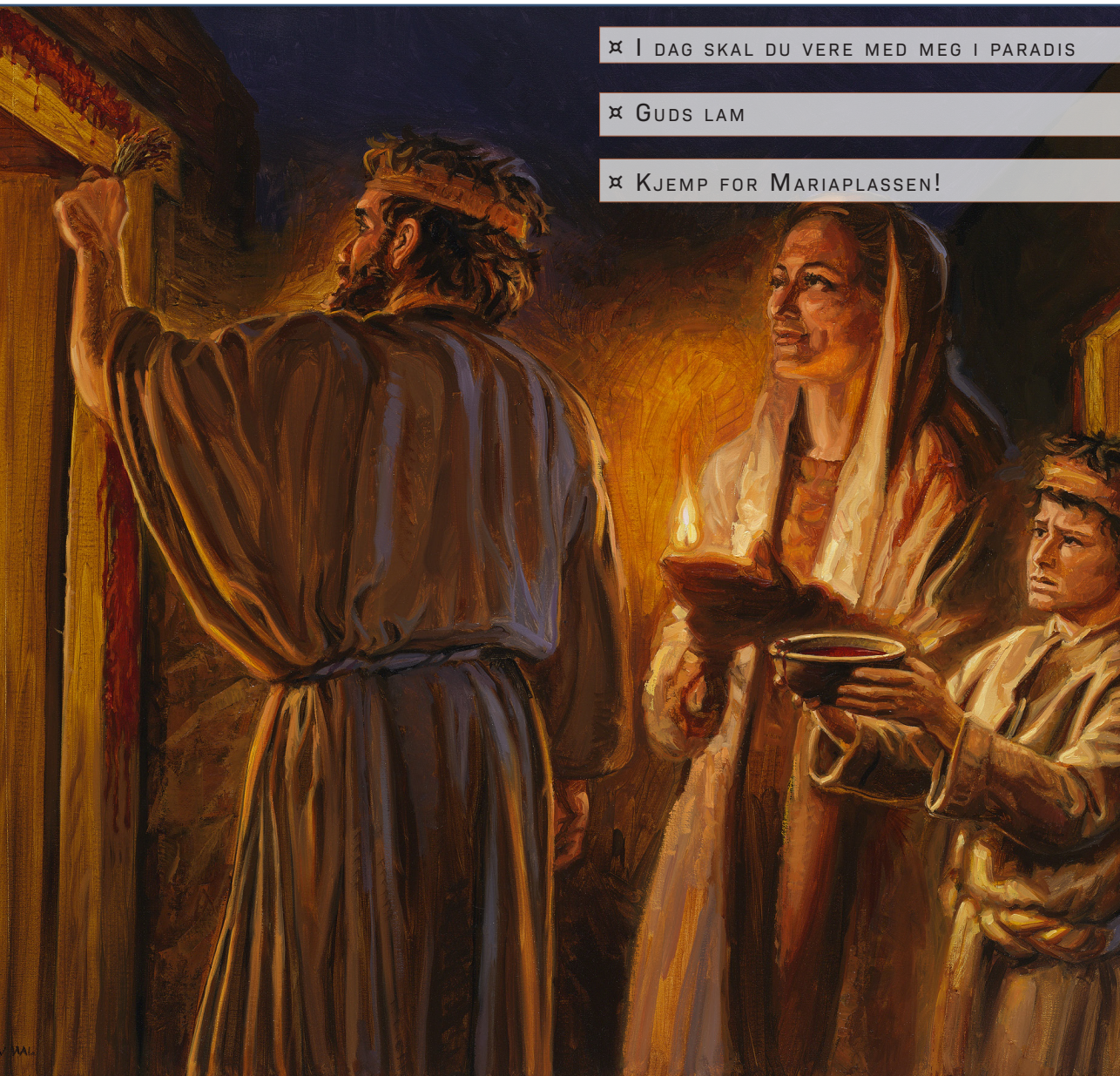
LOV OG EVANGELIUM

TEMA: GUDS LYTELØSE OFFERLAM

✘ | DAG SKAL DU VERE MED MEG I PARADIS

✘ GUDS LAM

✘ KJEMP FOR MARIAPLASSEN!

«Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi.
Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Jan van't Hoff (s. 1, 8), Pixabay (s. 2, 32),
R. J. Watson (s. 5), tohamina|freepik (s. 3), Adobe
Stock (s. 6, 11, 19, 21, 22), Lid Film og Foto (s. 13,
16), J. J. Vermeer (s. 14), B. Plockhorst (s. 25)

Trykkeri: ETN Grafisk

ISSN: 2387-5275

Årgang: 61

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES** i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det er gratis og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår **WWW.NLL.NO** finner du også et stort bibliotek av lyd- og video-opptak. NLL kan også søkes opp som podcast.

vppps

15095

Bankgiro:

3000 22 26193

Svensk kontonummer:

8420-2, 884 532 740-5

Dansk kontonummer:

7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold mars

Leder: Guds lyteløse offerlam Av Finn-Widar Knutzen	3
I dag skal du vere med meg i Paradis Av Dag Rune Lid	4
Guds lam Av Jakob Knutzen	6
Her ser jeg et tålmodig lam Av Paul Gerhardt	8
Herrens lidende tjener Av John Peder Samdal	9
Kjemp for Mariaplassen Intervju med Øyvind Samnøy av Dag Rune Lid	13
Tre kors Av Øyvind Samnøy	19
Når en mister troen på seg selv Av Øyvind Andersen	20
Hjertespråket Av Martin Fjære	23
Salme 23	25
Josva 12-14 Av Martin Fjære	26
Bønn ut fra 1. Johannes brev Av ukjent	29
Påskeleirer	30
Møtekalender	31
Fred ene og alene i Kristus Av C. O. Rosenius	32

Guds lyteløse offerlam

I forbindelse med den første påsken, ved israelfolkets utgang fra Egypt, sa Herren Gud: «Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.» (2 Mos 12:13)

Det kommer en dommens dag. Bare de som da er i trygg forvaring bak blodet unngår den knusende, evige dom.

Det er Jesu Kristi dyrebare blod vi her snakker om. Jesus er Guds feilfrie og lyteløse offerlam. «Blodet» betyr at han ofret og gav sitt liv i døden. Han som er Gud av evighet, ble menneske for vår skyld. Han tok all vår synd på seg. Tross han i egen person var syndfri, hellig og ren, måtte han med våre synder på sitt legeme inn under Guds vredes straff for synden. Synden skulle sones. Synden ble sonet. Det var dette som skjedde på Golgata kors der Jesus Kristus ble gitt hen for våre synders skyld.

Hans rettfærdige liv, det eneste du kan bestå for Gud med, blir tilregnet enhver som tror på ham! Har du Sønnen, har du livet, har du ikke Sønnen, har du ikke livet, men tvert imot skal Guds vrede bli over deg! Bare Jesus er Guds lyteløse lam. Frelsen er derfor bare i ham.

Gud sa til Moses: «Det skal være et lam uten lyte, av hannkjønn, årsgammelt. Et lam eller et kje kan dere ta.» (2 Mos 12:5)

Dette oppfylte Jesus. Det er stort å se gjennom hele Skriften at alt peker hen mot Ham, Guds lam. Det gamle testamentet

peker framover mot ham som skulle komme og knuse slangens hode, og som alle jordens slekter kunne velsignes i. Det nye testamentet forkynner ham som er kommet. La oss fordype oss i disse veldige sannheter denne påsken! Om Abraham, sa Jesus at han frydet seg til å se min dag. Og han så den og gledet seg. (Joh 8:56) Måtte Gud gi at vi også kunne se den og få vår glede i Jesus alene.

Husk at troen, og ved den delaktigheten i frelsen, kommer fra Guds ord og ved Den hellige ånd. Konkordieformelen oppsummerer dette slik: «Bak menneskets omvendelse finnes det altså bare to virkelige årsaker: nemlig Den hellige ånd og Guds ord. Dette er det instrument for Den hellige ånd som han virker omvendelsen gjennom. Dette ord må mennesket høre, men det kan ikke tro på det og ta imot det av egne krefter, bare ved Gud Den hellige ånds nåde og virkning.» (Epitome, art.II, 19)

Det er dermed avgjørende at Ordet om Jesus leses, forkynnes og høres. Og det er helt avgjørende at det forkynnes i overensstemmelse med Bibelen. Vokt deg for hva du slipper igjennom øynene og ørene og inn i hjertet!

Bare ordet om Guds lyteløse offerlam kan tenne troen og oppholde deg i en sann tro til det evige liv. La oss be om at Den hellige ånd må opplyse oss i Ordet og legge det inn i våre hjerter!

God påske!

I DAG SKAL DU VERE MED MEG I PARADIS

Av Dag Rune Lid

Du og eg har ei udøyeleg sjel, og Guds ynskje og mål for deg og meg er at me skal få leve evig med han, og få gå på gater av gull i hans himmel.

SYNDEFALLET

Men syndefallet rokka ved dette. Salmesiktaren Brorson skriv så treffande:

*«Et løgnens ord i Adam før,
det la vår verden øde.
Det har voldt det sjelemord
hvorved alle døde.»*

Løgnens ord! Sjelemord! Alle døde! Vegen vart stengd for kvart einaste menneske som vert fødd inn i denne verda. Samfunnet med Gud gjekk tapt.

Me skal snart feire påske og atter minnast at Jesus opna vegen til himmelen for syndarar, med sitt eige blod. Men på Golgata er me også vitne til korleis Jesus frelser ein røvar, som har eit heilt øydelagt liv bak seg. Han er ein kriminell som gjerne hadde stole, mishandla og drepe andre menneske. No har lova innhenta han, og gjeve han den mest fornedrande dødsdom på ein kross.

Desse timane på Golgata vart dei viktigaste timane i hans liv. I byrjinga spotta han Jesus som hang ved hans side, slik som mange av dei andre også gjorde (Mark 15:29-32). Men det skjer noko forunderleg desse timane på Golgata. Han ser noko han aldri før har sett og erkjent.

RØVAREN FEKK OPNA AUGO

Lukas fortel om det og seier:

«Ein av brotsmennene som hang der, spotta han og sa: Er ikkje du Messias? Frels deg sjølv og oss! Men den andre tok til orde og irretesette han og sa: Har du ikkje age for Gud eingong, du som er under same domen? Og vi er det med rette, for vi får det vi fortener for det vi har gjort. Men han har ikkje gjort noko gale.» (Luk 23:39-41)

Denne siste røvaren hadde fått sjå at han var under dommen, og det med rette. Han forstod at han hadde med Gud å gjere, og han forstod at han sjølv ikkje var på veg til Jesu rike i himmelen.

Herrens tale til samvitet nådde denne røvaren på Golgata, og han kom til denne erkjenning:

- Eg er skuldig, eg er ein syndar, men han ved mi side er ein som ikkje har synd. Det forma seg ei bøn i hans indre, og han vender seg til Jesus og seier:

«Jesus, kom meg i hug når du kjem i ditt rike.» (Luk 23:42)

Hørde Jesus denne bøna? Ja, Jesus høyrer alltid kvart minste sukk, og svaret frå Jesus var eintydig og utan atterhald:

«Sanneleg seier eg deg: I dag skal du vera med meg i Paradis!» (Luk 23:43) Eit under skjedde! Ein syndar vart frelst! Ein røvar vart berga for himmelen!

Kva er det røvaren gjer? Han erkjenner:

- Me lir med rette! Eg er ein syndar! Han vender seg til Jesus med si smerte, med si naud og med si synd! Så skjer dette under at han og Jesus får byte plass. Jesus tek over alle

hans synder, og han får overta Jesus sitt fullkomne liv. Med denne drakt tronar røvaren kort tid etter inn i himmelens herlegdom, og syng no i den uteljelege skaren ved Gud og Lammets trone saman med alle desse andre som har tvetta sine kjortlar og gjort dei kvite i Lammets blod.

«RØVARVEGEN» TIL FRELSE

Skal du og eg verta berga for himmelen er det den same vegen me må gå! Ved å lytte til Bibelens ord, skjer det same i dag. Der menneske vert konfronterte med Sanninga og gjev ho rett, der får ein erfare det same som røvaren på Golgata. Sanninga i

Bibelen set deg fri frå dommen, og gjer deg til himmelsk arving!

Røvaren hadde ingenting å vise til og kunne ikkje få gjere noko meir i livet – fastspikra som han var til krossen. Men Jesus kom for å frelse nettopp fortapte menneske som han. (Matt 18:11)

Gjer du som røvaren! Gje Guds ord rett, og du vil får høyre det same av Jesus den dag du skal ut av denne verda:

«I dag skal du vera med meg i Paradis!»

•••

GUDS LAM

Av Jakob Knutzen

Vi går nå påskehøytiden i møte, og skal da særlig grundig minnes Jesu offer for våre synder. Dette budskapet er jo enhver sann kristens dyreste skatt, og noe som ligger oss på hjertet hele året. Men la oss nå stoppe litt opp og se på noen av rikdommene i påskebudskapet.

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1:29)

Dette var døperen Johannes' vitnesbyrd om Jesus. Jesus var Guds lam. Jesus går ikke lenger rundt på jorden som Guds lam, men sitter nå i himmelen for Guds trone. Likevel er han fremdeles Guds lam. Lammet som ble ofret på Golgata kors for at du skulle bli frelst, står nå for Guds ansikt i himmelen.

«Midt mellom tronen og de fire livsvesener og de eldste, sto det et lam, likesom det hadde vært slaktet (...) du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt.» (Åp 5:6-9)

Lammet skal prises i all evighet i himmelen for sitt frelsesverk. Der står Han for Guds ansikt allerede nå, men en dag skal alle Jesu venner se ham som han er. Da skal vi skue ham med våre legemlige øyne, slik vi allerede nå ser ham i Ordet. Guds mål gjennom hele Skriften er å lede oss til Jesus, og ved ham til himmelen.

DEN STORE FORSONINGSDAGEN

Når vi leser om den store forsoningsdagen i 3. Mosebok kapittel 16, ser vi at det står om to geitebukker. Den ene bukken skulle ofres til syndoffer, og den andre skulle sendes bort.

Begge disse bukkene er forbilder på Guds lam, på Jesus. Begge har noe å lære oss om Ham.

Den første bukken skulle ofres til syndoffer. Den er et bilde på Jesus, som det egentlige syndoffer, som virkelig kunne sone synd. Alene i Ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse.

«Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning.» (Heb 9:12)

Den andre bukken skulle sendes bort. Den skulle stilles levende fram for Herrens ansikt, for at det skulle gjøres soning ved den, og så

skulle den sendes ut i ørkenen og slippes løs der. Før den ble sendt bort, skulle Aron legge begge hendene sine på den og bekjenne over bukken alle Israels barns misgjerninger, overtredelser og synder. Så ble den sendt bort, ut i ørkenen, bort fra Herrens ansikt. Bort for å dø.

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1:29)

DEN USYNLIGE VIRKELIGHETEN

På den store forsoningsdagen bar bukken alle folkets synder bort fra Herrens ansikt i helligdommen. På samme måte bar Guds lam bort all verdens synd. Du, derimot, ser fremdeles synden i ditt liv og i ditt hjerte. Hvordan kan det ha seg? Jo, Jesus bar ikke synden bort fra ditt ansikt, men fra Guds ansikt. Synden ble ikke båret bort fra ditt kjød slik at du ikke lenger ser den hos deg, i ditt hjerte og i ditt liv. Den ble båret bort fra Guds ansikt, slik at Gud ikke lenger ser den.

Du eier ikke dette som noe synlig, men som noe usynlig. Du eier dette i troen på Jesus.

«La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.» (Kol 3:2)

Der oppe står Guds lam, lammet som har båret all din synd bort fra Guds ansikt. Lammet som har sonet alt som var deg imot. Her nede er jeg, her nede ser jeg synd og nederlag i mitt kjød og i mitt hjerte.

«La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.» (Kol 3:2)

Når ypperstepresten skulle gjøre soning, skulle alle andre vente utenfor sammen-

komstens telt. De som det ble gjort soning for, var helt utenfor bildet. De hadde ingen oppgave. De skulle ikke gjøre noe.

«Det må ikke være noe menneske i sammenkomstens telt når han går inn for å gjøre soning i helligdommen, og til han går ut igjen.» (3 Mos 16:17)

JESUS ALENE

«Dette skal være en evig lov for dere: I den sjuende måneden, på den tiende dagen* i måneden, skal dere faste og ikke gjøre noe arbeid, verken den innfødte eller den fremmede som bor blant dere. For på denne dagen skal det gjøres soning for dere for å rense dere, så dere blir rene for Herren fra alle deres synder.» (3Mos 16:29-30)

**den store forsoningsdagen*

Mot slutten av avsnittet om den store forsoningsdagen står det noe som vi skal legge nøye merke til, noe som skulle være en evig lov for dem. Den dagen det skulle gjøres soning for dem for å rense dem, så de skulle bli rene for Herren fra alle deres synder, den dagen skulle de ikke gjøre noe arbeid. På samme måte må Jesus være alene i frelsesverket. Vi kan ikke og skal ikke bidra med noe, for alt er allerede gjort fullkomment. Vi skal få hvile i hans verk.

*Du Jesu brud,
bland aldri inn
det minste eget godt.
For mellom synderen og Gud,
der gjelder nåden blott.*

Det som Guds lam gjorde, er nok. Det er ikke noe arbeid for deg. Du skal få hvile i soningen. Her alene får vi puste fritt. Jesu verk er fullt ut tilstrekkelig. •••

HER SER JEG ET TÅLMODIG LAM

Av Paul Gerhardt

Her ser jeg et tålmodig lam
som seg til døden skynder,
som bærer andres sorg og skam
og hele verdens synder.
Til offerstedet står hans hu,
han sier: «Villig skal jeg nu
for Adamsætten stride.»
Når alle piner vises frem,
han svarer: «Gjerne, hvert et lem
er rede til å lide.»

Det lam er Herren stor og sterk,
til Adamsætten bundet,
som Gud til sitt forløsningsverk
har ene dyktig funnet:
«Gå hen, min kjære Sønn, og lid
for dem som inntil evig tid
i vreden skulle være;
den dom er grufull ut å stå,
men verdens frelse står derpå,
min Sønn, vil du den bære?»

«Ja, kjære Far, av hjertens grunn,
la skje som du vil skikke,
la komme kun den bitre stund,
jeg dødens kalk vil drikke!»
Hvem fatter vel slik kjærlighet,
så høy, så dyp, så lang, så bred,
så ganske uten like?
O kjærlighet, o himmelglød,
du fører den til kors og død
som eier himmerike.

Fra Sangboken nr 662

«Jesus crucifod on Golgotha» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

HERRENS LIDENDE TJENER

Av John Peder Samdal

DE FIRE SANGENE

Hos profeten Jesaja har vi de fire sangene om Herrens tjener Messias. I profetisk fremtids-skue møter vi her den Herrens tjener som er gitt oss til frelse, Jesus Kristus. Sangene er skrevet i et poetisk språk, uten at det betyr at det fremstår uklart og svevende, nei, det er i klare, konkrete bilder vi her får skue ham som er kommet til vår frelse. Disse fire sangene når sitt klimaks i den fjerde og siste sangen, der vi tas med inn i selve kjernen av tilværelsens store mysterium, nemlig Jesu Kristi lidelse og død til vår frelse.

GUDS EVIGE FRELSERÅD

Dette var Guds frelsesråd fra evighet av. Her på Golgata skulle hans kjærlighet åpenbares i sin største herlighet. Gud ble menneske, vår bror, for å ta på seg ansvaret for hele menneskeslektens synd og skyld, og som vår stedfortreder sone vår synd og fremstille for seg en ren og hellig brud. Ved dette er Guds kjærlighet blitt åpenbart, sier Skriften. Slik skulle han vinne seg en brud i kjærlighet, en høyt elsket brud, som selv elsker og gleder seg i sin brudgom. En brud som skal bli i hans nærhet og kjærlighet gjennom alle tider. Det er en fullkommen og evig forening mellom Gud og mennesker.

Det er underlig dette, at den evige, allmektige Gud skulle bli menneske, bli min bror! Og underlig at Jesus Kristus, Gud og menneske, skulle la seg ydmyke og stilles avmektig fram til spott, lidelse og død, for ved det å vinne meg til sin brud og lukke meg inn i sin kjærlighet. Gud elsker, slik er han, det er hans vesen, han er kjærlighet. At denne kjærlighet skulle nå sitt fulle mål i korsets

mørke, lidelse og død, det taler sterkt om min synd, syndens alvor og prisen for å kjøpe meg fri. Her ser vi sann kjærlighet, Guds kjærlighet, agape. «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» (Rom 5:8)

LAMMETS SANG

Mennesket er gitt musikkens og sangens gave, for at vi ved den skulle få uttrykke vår takk og tilbedelse til ham som kjøpte oss fra synden og døden til Gud ved sitt blod. Dette er sangen som synges i himmelen, sangen om Lammet, og det er denne sang vi møter hos profeten Jesaja i den fjerde sangen om Herrens tjener Messias.

Det er et forhold ved disse fire sanger om Herrens tjener, som, da jeg først ble oppmerksom på det, har vært meg til stor glede og undring. Hva det gjelder, er ganske enkelt hvem «sangeren» er i den fjerde sangen om Herrens lidende tjener Messias.

FØRSTE SANG

I den første av sangene i Jes 42:1-9, er det Faderen som fører ordet: «Se, min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i!» Ja, vi kjenner tonen og røsten fra himmelen ved Jesu dåp (Mat 3:17), og siden ved forklarelsen på berget, Luk 9:35: «Dette er min Sønn, den utvalgte. Hør ham!»

Det er Faderen som løfter fram Sønnen for våre øyne.

- Se her!, sier han, her er Sønnen det er gitt løfter om fra begynnelsen av, her er han dere skal gi akt på til deres frelse.

«Dette er Herren som vi ventet på. La oss

fynde og glede oss i hans frelse.» (Jes 25:9)

ANDRE OG TREDJE SANG

I den andre og tredje sangen i Jes 49:1-6 og 50:4-9, er det Sønnen selv, Herrens tjener Messias, som fører ordet: «Hør på meg ...! Herren har kalt meg... Han har gjort... Han sa til meg...» Det er Sønnen som forkynner oss hva Faderen har gitt ham å gjøre og tale til vår frelse.

FJERDE SANG

Så kommer vi til den fjerde og siste sangen i Jes 52:13-53:12. Som i den første av sangene, fører også her først Faderen ordet, Jes 52:13-15. Han, den Høyeste, tar oss med frem til porten til frelsens mysterium, til ordet om korset, til den lidende Messias: «Se, min tjener... Likesom mange var forundret over deg – så ille tilredt var han.» Og før vi selv stiger inn porten for å ta dette skue nærmere i øyensyn, får vi høre at for denne lidende Messias skal konger lukke sin munn i tro og undring.

Så står vi her i porten og skal stige inn for å se vår frelses mysterium – og da skjer dette underlige. Nå er det hverken Faderen eller Sønnen som fører ordet, men Gud gir ordet til dem han kom for å frelse. Det er de frelste som får vitne om sin frelser i dette tilværelsens og frelsens store mysterium. Nå synges sangen av syndere, en gang fortapte og fiender av sinnelag, villfarne får, men som nå er omvendt til sine sjelers hyrde og tilsynsmann, Herren Jesus Kristus.

De har sett Kristus korsfestet i sitt sted, og nå synger de sangen om den Herrens tjener som sonet synden i deres sted.

FRELSTE SYNDERE

Dette har blitt meg til glede og undring, at

når det største skal forkynnes, så er det den frelste synder som får vitne om Herrens store gjerninger. Det sier noe om hvor høyt Herren akter sine barns vitnesbyrd og den kjærlighetens gjenklang som får springe ut fra hjertet ved troen på Kristus. Mennesket er en syngende skapning, skapt med stemmebånd som kan danne toner og klanger. Og han har gitt oss sangen for at vi skulle lære å synge den nye sangen, den som bare de frelste kjenner.

Det er alene de som har fått skue inn i frelsens store og herlige mysterium, som kan synge denne sangen. Når sangene om Herrens tjener Messias når sitt klimaks, da er det nettopp disse, det frelste Guds folk, som får frembringe sangen om hva de har sett og hørt hos Herren.

VANTRO, DOM OG STRAFF

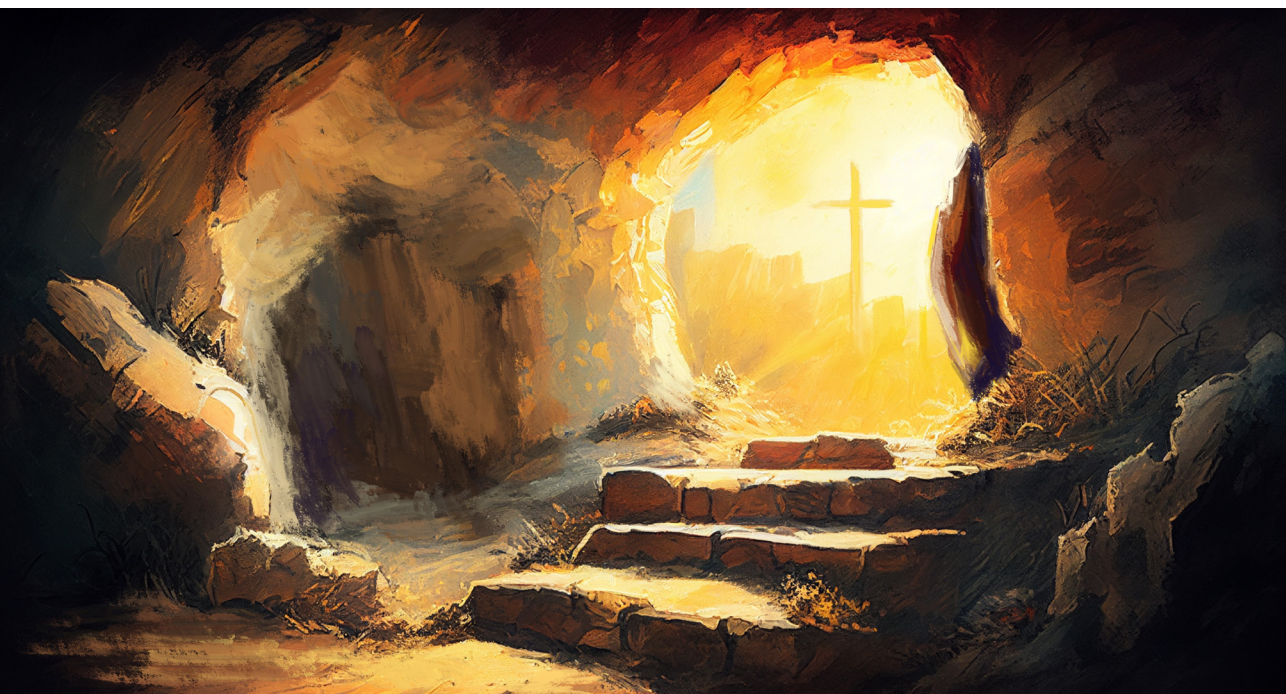
Deres sang er først tilbakeskuende, fra en tid som en gang var, en tid med vantro, da de var blinde for Kristi herlighet, ute av stand til å tro hans ord: «Hvem trodde det budskap vi hørte? ... Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham... vi aktet ham for intet.»

Å, hvor elendig det falne mennesket er! Hvor synden har boret seg inn i det innerste av vårt vesen, til roten av vårt liv. Så er vi ikke i stand til å gi akt på Guds store kjærlighet og hans store gjerninger til vår frelse. Nei, heller møter vi vår skaper og frelser med vantro selvsikkerhet, med uvilje og motstand, ja, med åpent hat og forakt! Israel, du folk som Herren har reist opp til å være hans eiendomsfolk og hans tjener, hvor du har trosset Herren og stått ham imot, til din egen ødeleggelse og undergang.

«Du mitt knuste, mitt gjennomtreskede

folk!» (Jes 21:10) Ja, slik er det, dette trassige folk har stadig måttet føres inn i dommen, under Guds vrede, treskes som kornet på åkeren. De var aktet så stort et kall og så stor en tjeneste, og fikk åpenbart Herrens herlighet i sin midte: «Jakobs hus! Kom, la oss vandre i Herrens lys!» (Jes 2:5) Dette folk ville aldri vende om, aldri ta imot Herrens frelse, og fortsatt står de ham imot.

syndens rot og plage ved dommen over oss selv. På den veien tar det aldri slutt, der venter en evig pine og dom i fortapelsens gru, Jes 66:24: «for deres orm skal ikke dø, og deres ild skal ikke slukkes.» Trassige og vantro, det er hva vi er, like inn til evig død og pine, om ikke Herrens Ånd får opplyse oss ved evangeliet. Bare ved evangeliet kan «de blindes øyne åpnes, og de døves ører lukkes opp.» (Jes 35:5)

Så får da heller ikke deres domstid noen ende, aldri tar det slutt, men de kan heller aldri endelig gå under, de er jo hans utvalgte tjenerfolk.

Så reises de opp igjen, for bare på ny å komme inn under dommen. En evig pine og plage, og slik er Israel et forbilde på hele menneskeslekten.

Israel må vel bære tyngre, men vi er alle evighetsvandrere og kan aldri bli kvitt

ØYNENE BLE ÅPNET

Nettopp det er det som har hendt med sangerne i den fjerde sangen om Herrens tjener Messias.

De var engang blinde og villfarne, men så ble deres øyne åpnet. Etter det tilbakeskuende avsnittet i Jes 53:1-3, bryter skiftet fram i v 4, med et «Sannelig».

Alt ble snudd om da de fikk se at han var

deres stedfortreder.

Korset var reist for dem, men det var Herrens tjener Messias som hang der i deres sted. Det var våre sykdommer han bar, syndens og dødens sykdom til evig død og pine. Han bar våre piner, ble plaget, slått av Gud og gjort elendig - i vårt sted. Korset var reist for meg, det var mitt, men Herrens tjener tok det i mitt sted!

«Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (v 5)

Å, du underlige Gud, som lider i dine fienders sted, i synderens sted, i mitt sted. Bare slik kunne du sone vår synd, kjøpe oss fri fra slavekåret under synden og rense for seg selv et eiendomsfolk, som med iver gjør gode gjerninger. (Tit 2:14) «For at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys.» (1 Pet 2:9)

Har du fått åpnet dine øyne? Tar du del i sangen? Tenk på disse som på pinsedag fikk åpnet sine øyne. Det stakk dem i hjertet da de så sannheten om seg selv og om Kristus. Disse som ikke lenge før hadde stått ved Jesu kors og tatt del i ydmykelsen og forakten mot Jesus, og nå med ett fikk se og forstå at skammen og korset var deres. Han hang der i deres sted. Da dette demret for dem, der under Peters forkynnelse, så ble det ikke til dom, men til frelse.

«Hva skal vi gjøre, brødre? Peter sa til dem: Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den hellige ånds gave.» (Apg 2:37f)
Å underfulle, nåderike Gud.

Det skal komme en dag da Israel som folk igjen skal få en slik frelsens dag, de skal

vende om. Ordet vitner om at da skal de skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal klage og gråte sårt når disse sannheter demrer for dem, men så skal de påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem. Jeg vil si: De er mitt folk! – og de skal si: Herren er min Gud! (Sak 12-13)

Synger du med i den fjerde sangen om Herrens tjener Messias? Har du din plass i dette eiendomsfolk, som med jubel og glede forkynner hans storhet? Har du lært den nye sangen, som skal synges i evigheten til Lammets pris? Guds kjærlighet er åpenbart ved Jesu kors, og selv gleder han seg ved å ta imot kjærlighetens gjenklang fra det folk han har fått kjøpe til seg ved sitt blod.

*Kan du synge den nye sangen,
synder som ferdes på sorgens jord?
Å, den synges alt hist av mang en
som seg nå fryder ved himlens bord.
Men de lærte den først her nede,
den gang til Golgata de kom.
Under korset fant fuglen rede.
Men du spør meg: Hva synges om?*

*Hjertetrangen anfører sangen,
emnet er Jesu Kristi blod.
Jeg av slangen var grusomt fangen,
men har av nåde et freidig mot.
For Immanuel gikk i striden,
løven av Juda seier vant,
slangens motstand ble altfor liten,
jeg en evig forløsning fant.*

SB 195, v 1-2

•••

KJEMP FOR MARIAPLASSEN

Øyvind Samnøy

Foto: Lid Film og Foto

Det er Øyvind Samnøy frå Fortun i Luster i Sogn som seier dette. Han er fødd og oppvaksen på Samnøy ved munninga av Samnangerfjorden. Det er ein times køyring sør-aust for Bergen. Her var han odelsgut og skulle overta garden, men då han fekk kall frå Misjonssambandet om å byrje å reisa med Guds ord - vart det endring på dette.

Av Dag Rune Lid

På sine forkynnarferder møtte han kona Wenche, som kom frå Fortun inst i Sognefjorden – innunder Jotunheimen. Her stifta dei ein heim, fekk fem born og har fått enno fleire barneborn.

Dei kjøpte ein liten gard nær svigerforeldra, og Øyvind har drive med sau og jordbær i mange år. I tillegg har han kvart år sidan 1985 vore ute med Ordet vinterstid og vore bonde på sommarstid. No driv han berre med sau i tillegg til forkynnar-gjeringa.

SET GUDS ORD HØGT!

Noko som ligg han spesielt tungt på hjarta å formidle, er viktigheita av at Guds folk set Guds ord høgt i denne tid.

– For det første er det uendeleg viktig at me lærer rett om Skrifta, om Bibelen: Det er

Skrifta sjølv som skal læra oss kva me skal tenkja og tru om Skrifta; Og den lærer at «Heile Skrifta er Gud-anda.» (2 Tim 3:16)

– Dette vil seia at Skrifta for det første er Guds verk, vorte til ved Guds Ande. Difor kan me, sjølv om han brukte ulike menneske med deira evner og skilnad, seia med Pontoppidan, at Gud bestemte kva dei skulle skriva, og kva ord dei skulle bruka. Difor er Skrifta bindande og tilstrekkeleg for dei truande til alle tider. Bibelen skal oppstilla trusartiklane, elles ingen, som Luther seier det.

– For det andre vil dette at Skrifta er Gud-anda, seia at Guds Ande enno andar i Skrifta i dag.

– For det tredje, så verkar Guds Ande på oss når me høyrer og les for å ta det til oss. Gud andar på oss ved Skrifta og gjev oss Den heilage ande gjennom evangeliet i Skrifta, seier Samnøy.

KVA ER SANN BIBELTRUSKAP?

Han understrekar vidare at det ikkje er nok å læra rett og meina rett om Skrifta.

– Sann bibeltruskap har òg ei anna side: Ein må difor leva i Skrifta dagleg og stadig. Her er den store Salme 119 svært talande.

– Det gjeld at du tek til deg av Skrifta, bøyer deg for Skrifta og rettar ditt liv etter Skrifta. Det er på mange måtar det som skjer i omvendinga. Gud set deg under Skrifta, slik at du høyrer for å gjera etter det (Jf. Jesu ord om den som bygde på fjell).

– Her reddast eg for at Satan har eit frykteleg spel med mange av oss. Han veit at ved å kutta bandet til Bibelen, så kuttar han hovudpulsåra i kristenlivet. Eller, saman med bøna er det å ta til seg av Skrifta (høyra/lesa, grunda på og leva i og etter), andedraget i kristenlivet. Stoppar det, då er det straks alvorleg og går mot død, seier han.

DJEVELEN BYRJAR I UTKANTANE

– Satan veit nok at han ikkje kan få deg til å forkasta Skrifta heilt. Difor byrjar han i det mange vil kalla utkantane. Han sår tvil om ur-historia si faktiske sanning. Han får oss til å ta lett på det som står om skilnaden mann og kvinne i heimen og kyrkjelyden (kristenflokken) og liknande. Slik vert tilliten din og banda dine til Gud og hans ord løyst og kutta.

– Eller: Han finn erstatningar som skal ta frå deg det å vera ved Jesu (Bibelens) føter. Han gjev deg så mykje interessant og viktig. Han bekymrar deg med alt mogleg som gjeld dette livet. Til det siste er det underleg at når Skrifta forsvinn ut av livet, så får du rikelege med suter. For då forsvinn det som skulle hjelpa deg, nemleg trøysta i Gud og hans faderomsorg i Kristus. Trua kjem (stadig) av Ordet, seier Samnøy.

LAT OSS KJEMPA FOR «MARIAPLASSEN»!

Han påpeikar at nokre av erstatningane Satan byr deg, er direkte giftige.

– Dei er som kullas (gassen som bind seg mykje sterkare til hemoglobinet i blodet enn oksygen). Du vert forgifta.

– Men han kan òg bruka noko som ikkje er direkte vondt og syndig, men det fortrengrer. Slik kan ein dø av karbondioksid, ikkje fordi den er giftig, men fordi den er tyngre enn lufta elles og fortrengrer oksygenet. Kva har fortrengt Ordet i ditt liv?

– Satan plar ikkje seia til dei truande at dei skal slutta å gå der Ordet vert forkynt. Men han tilbyr deg gjerne ein ekstra jobb. Dermed oppnår han det same. Lat oss difor kjempa for «Mariaplasse» og velja den. Eitt er naudsynleg!

«Christ in the house of Martha and Mary» malt av J. Vermeer

Å LIDA SKIPBROT PÅ TRUA

Samnøy understrekar også at mange har kasta frå seg sitt gode samvit og har forlist, mista trua og er såleis komne bort frå Gud gjennom dette.

– Når Paulus skriv til sin gode ven Timoteus, skriv han: «Dette er den oppgåva eg gjev til deg, Timoteus, son min, i samsvar med dei profetorda som før er tala om deg, så du ved dei kan strida den gode striden, i tru og med godt samvit. Dette har somme kasta frå seg og har lide skipbrot på trua.» (1 Tim 1:18f)

– Her står om nokon som er komne bort frå Gud. Dei har sikkert så altfor mange etterfylgjarar også i dag. Samvitet er Guds venn i hjarta, sa ein eldre emissær (Ole Moe i Ytre Namdalen). Kva meinast med ordet samvit (samvittighet)? Det handlar om det du veit med deg sjølv. Det er som ein domstol i hjarta som dømmer eller frikjenner dine handlingar og ditt livsforhold, ut frå det du har erkjent er sant og rett.

– Når du veit at noko er rett og sant, så er du bunden til å handla etter det. Gjer du ikkje det, så får du vondt samvit. Dette er ordna slik for at du skal vera eit heilt og sant menneske. Då skal du ikkje leva i strid med det du veit er sant og rett. Du skal ikkje øydeleggja deg sjølv. Når du då handlar mot eller lever i strid med det du veit er sant eller rett, så melder samvitet frå. Du får vondt samvit. Då skal du ikkje fortsetja å leva i det som er vondt og galt, men derimot omvenda deg, seier han.

SAMVITET MÅ JUSTERAST

– No er det ikkje slik at samvitet er ufeilbarleg. Guds ord (Rom 2:14-15) lærer at

lova si gjerning står skrive i alle menneske sitt hjarta (lova si gjerning, ikkje lova, det siste skjer først når eit menneske vert fødd på ny). Difor vil også dei som ikkje kjenner dei ti boda, klaga kvarandre når det skjer bedrag, tjuveri osv. Dei er seg sjølve ei lov.

– Men dette kan forvanskast og forkvaklast. Samvitet held seg til det som er sant og rett, men etter fallet er menneska si erkjenning formørka, og samvitet kan verta sløva og pervertert. Difor må samvitet både vekkjast og justerast. Det skjer ved at Gud gjennom sitt ord får opplysa eit menneske om kva som er sant og rett. Gud overtyder (Den heilage ande skal overtyda verda om synd, rettferd og dom).

– Når Gud gjennom sitt ord opplyser eit menneske, så byrjar samvitet å forhalde seg til det. Den som f eks vert overtydd om at han må søkja Gud, omvenda seg til Gud og bli ein kristen og så står kallet i mot, vil oppleve at samvitet slår han: «Du gjer ikkje det som er rett», «du fuskar og juksar», «du fylgjer ikkje sanninga». Slik vert ein slegen av vondt samvit. Dette skjer for at han skal bøya seg for og sanksjonera det han veit er rett. Sanninga har krav på hjarta. Samvitet krev det.

KORLEIS SKJER FORHERDING?

Han understrekar at her kan menneska stå sanninga imot.

– Ein anar at om eg bøyer meg, så må eg bryta med mi synd, mine eigne vegar og mi ugudlege ferd. Det vil ein ikkje. Så set ein seg til motverje mot sanninga og trassar samvitet. Ein stampar mot brodden (Apg 26:14b). Held ein fram med det, så skjer det merkelege. Smerta i samvitet avtek.

Foto: Lid Film og Foto

Samvitet sløvast ned! Til slutt kan ein få fred, dødens fred. Ein forherdar seg, gjer seg hard. Mennesket vert ubøyeleg. I det ligg ein Guds dom: Den som gjer seg hard mot Gud, vil til sist verta forherda av Gud sjølv. Slik gjekk det med farao på Mose tid, og slik gjekk det med det gamle Israel. (Jes 6:8 ff.)

– Under denne kampen i menneska sitt indre, er mennesket sjølv ofte svært så aktivt for å unngå å kapitulera for sanninga. Ein leitar etter støtter for sitt noverande liv. Ein leitar etter røyster som kan hjelpa ein til å få samvitet, mannen i mitt bryst (L. Hope), til å teia eller skifta syn. Det er difor dei som lever i strid med Guds ord om ekteskapet (f. eks. i tilfelle som sambuarskap, gjengifte og homofilt samliv), er så opptatt med å få aksept, ikkje minst frå kyrkjeleg og kristeleg hald.

Ein har ein «fugl» innerst inne som

kviskrar sanninga: Du lever ikkje rett. Men dette har ein slett ikkje lyst til å fylgja. Dermed søkjer ein med alle midlar å overdøya denne røysta, og å tileigna seg nye sanningar, slik at ein kan få fred. Finn ein noko nedsetjande om bibeltru kristendom, så er dette 'mat for sjela'. Det gjev nemleg grunn til å avvisa den brysame røysta i barmen, seier Samnøy.

GUD FORBYR SJØLVE SYNDELYSTA

– Skal det verta sann bibelsk vekking, må lova inn i samvitet på åndeleg vis. Så lenge samvitet berre held på med lovas gjerning utvortes sett, så kan «skikkelege» folk greia seg bra. Det er godt og vel samfunnsmessig. Det er bra at folk ikkje sviktar kona si, ikkje lyg og bedreg, ikkje stel osv. Men framfor Gud så duger ikkje det. Han forbyr nemleg lysta til synd. Du skal ikkje lysta (Rom 7:7-13). Gud forbyr sjølv syndelysta.

– Han krev at du let vera å synda ut frå eit hjarta som elsker Gud over alt, og nesten din som deg sjølv. Når ein mann snur seg etter ei vakker kvinne som ikkje er hans, fordi han lystar etter henne, så har han alt drive hor i hjarta. Du, ikkje berre din kropp utvortes, men heile du, skal ikkje bryta ekteskapet. Du, ikkje berre handa di, skal ikkje slå i hel. Hatet i hjarta, vreiden mot din bror, er mord.

– Når samvitet slik vert opplyst av Guds Ande, så byrjar det å dømme i forhold til det. Ein ser at ein er urein i inste grunn. Det ein før trudde var bra, det vert no så ureint. Lever ein fint, så tek ein æra av det og er æresjuk. Vert ein tatt for urett, så smakar det særleg dårleg når andre ser det.

– Ein er meir oppteken av menneska sin dom enn Guds, og Guds lov talar utan miskunn sin dom i samvitet: – Du verken fryktar eller elsker Gud. I staden kjenner ein seg utolmodig, kan kjenna på vreide mot Gud og ulyst til han. Når ein kjempar med lysta til synda, så aukar den, og ein må erkjenne at ein elsker synda, påpeikar Samnøy.

EVANGELIET KAN REINSA SAMVITA

Han understrekar korleis samvita kan reinsast og nemner det som står i Hebr 9:14: «kor mykje meir skal då ikkje Kristi blod – han som i kraft av ein evig Ande bar seg sjølv fram for Gud som eit lytelaust offer – reinsa samvitet vårt frå døde gjerningar så vi kan tena den levande Gud!»

– Evangeliet kan reinsa samvitet. Når eg høyrer og vert overtydd gjennom evangeliet om at Jesus har gjort godt igjen alt, tatt bort syndene mine med sitt blod, då

reinsast samvitet. Brått er det ikkje lenger noko som stengjer mellom meg og Gud. Jesus har fjerna synda for Guds åsyn! Når ropet frå evangeliet når inn til eit forpint hjarta til tru, så reinsast samvitet. Synd vert som blåst bort or samvitet. Slik gjev Ordet om at Jesus har utsletta mine synder, fred også i samvitet.

– Eg erkjenner og trur at alt er i orden gjennom Jesus. Evangeliet har overtydd meg. Han er mi trygge tilflukt, mi rettferd og min fred! No kan eg i kraft av Jesu blod gå inn i heilagdommen og stå framfor den levande Gud med fritt mot. Eg kan sjå opp mot Gud utan å blygjast. «Skjønt uverdig, dog rettferdig, står en Jesu Kristi brud. Hun har byttet bort sin egen drakt i det skjønne bryllupsskrud.»

– Då er samvitet reinsa til å tena den levande Gud. No kan eg og no vil eg by meg fram for han som ein som frå døde er vorte levande. No kan eg leva for hans åsyn utan frykt og tena han under hans hugnad, seier Samnøy.

NÅR JESUS IKKJE FÅR HALDA FOTVASK

– Men det er ikkje sjølvsagt å verta verande her. Ein kristen har jo framleis den syndige naturen, som tidt gjer sine skammelege utslag. Det vert fall både i tankar, ord og gjerningar. Då er det avgjerande for å verta i nåden at eg stiller meg på sanninga si side i forhold til synda og sannar den for Gud som synd. Då gjeld dette velsigna ordet: «Dersom vi sannar syndene våre, er han trufast og rettferdig, så han tilgjev oss syndene og reinsar oss frå all urettferd.» (1 Joh 1:9)

– Sluttar eg å fly til Jesus med mi synd eller

sluttar eg å erkjenna mine synder, så går det gale. Ein kristen kan ikkje leva i synda. Når han fell, så er det som å falla i eit bål. Ein må ut att! Det står om livet.

– Vert ein verande i synda, så er det åndeleg død. Vil eg leva i strid med Guds ord og halda synda i eine handa og Jesus i den andre, så slepper Jesus. Han vil aldri dela meg med synd.

– Her går det gale for mange. Dei går med dårleg samvit fordi dei ikkje lever i lyset. Det kan vera krangel og fiendskap i heimen eller i kristenflokken. Det kan vera hemmeleg ureinskap, utuktige fantasiar som får fritt spel, porno osv. Ein skal nok bryta, tenkjer ein, men ikkje enno.

– Det er for spennande og tilfredsstillande for kjøtet. Dermed vert ikkje samvitet reinsa ved nådestolen. Jesus får ikkje halda fotvask.

– Eller det som kanskje er enno vanlegare: Ein erkjenner synda og falla og vil gjerne bryta, men maktar det liksom ikkje. Så går ein der og har det vondt. Vil så gjerne at livet skulle vore annleis, men har liksom inga kraft til det. Då òg går ein med stadig vondt samvit. Bønnelivet (eller mangel på det) anklagar, Bibelen og mangel på lyst etter den, anklagar. Ein lid stadige nederlag i kampen mot synda. Kjærleiken til Gud forsvinn. Heile kristendommen vert ei bør. Ein veit det skulle ikkje vera slik. Men slik er det vorte, seier Samnøy.

– Vert ein gåande slik, så vert det skipbrot på trua. «Mange ligger evig fangen som på veggen var». Ja, Satan sine snarer er mange.

KORLEIS KAN GIFTPILENE

FRÅ SATAN SLØKKJAST?

– Kvar er så feilen? Ein sannar jo si synd. Men får ikkje fred! Feilen er at evangeliet kjem bort frå samvitet. Det er ikkje nok å sanna synda. Eg må få høyra og gripa det Herren seier. «Dersom vi sannar syndene våre, er han trufast og rettferdig, så han tilgjev oss syndene og reinsar oss frå all urettferd.» (1 Joh 1:9)

– Herren er trufast! Han held det han har lova. Han går aldri attende på det han har sagt. Han har lova at han for Jesu skuld dagleg gjev full forlating til alle som flyr til Jesus.

– Han er rettferdig når han gjer dette. For Jesus har betalt di gjeld, utsona di synd og gjort godt igjen alt. «Ei heller i Skriften befales at gjelden skal to gang betales» (Petter Dass). Jesus står for deg hos Gud som di fulle og tilstrekkelege rettferd. Gud ser deg i Kristus som om du aldri hadde synda.

– Dette Ordet skal du få «terpa» på og ta til deg som dagleg brød. «Ditt ord sier så at jeg nåde skal få, at du ikke min synd minnes mer. Ditt velsignede blod gir meg nåde og mot til å tro at min brudgom du er». (Per Nordsletten, 461 i Sangboken).

Berre ved nådestolen og i Jesu blod kan pilene hans sløkkjast og hjarta og samvit reinsast til framleis vandring med Gud, avsluttar Øyvind Samnøy. •••

TRE KORS

Av Øyvind Samnøy

To andre, to brotsmenn, vart òg førde bort saman med han for å lata livet. Og dei kom til den staden som vert kalla Hovudskallen. Der krossfeste dei han og brotsmennene, den eine på høgre sida hans, den andre på venstre sida. Men Jesus sa: Tilgjjev dei, Far, for dei veit ikkje kva dei gjer. Og dei delte kledda hans mellom seg og kasta lodd om dei.

Folket stod og såg på. Men rådsherrane spotta han og sa: Andre har han frelst. Lat han no frelsa seg sjølv dersom han er Messias, Guds utvalde. Soldatane gjorde òg narr av han. Dei kom bortåt han og gav han eddik. Og dei sa: Er du konge over jødane, så frels deg sjølv! Det var òg sett ei innskrift over han: Dette er kongen over jødane.

Ein av brotsmennene som hang der, spotta han og sa: Er ikkje du Messias? Frels deg sjølv og oss! Men den andre tok til orde og irettesette han og sa: Har du ikkje age for Gud eingong, du som er under same dommen? Og vi med rette, for vi får det vi fortener for det vi har gjort. Men han har ikkje gjort noko gale.

Og han sa: Jesus, kom meg i hug når du kjem i ditt rike. Og han sa til han: Sanneleg seier eg deg: I dag skal du vera med meg i Paradis!
(Luk 23:32-43)

Tre kors vart reist på Golgata, to røvarar med Jesus midt i mellom. Desse tre kors talar sitt alvorlege språk til oss.

Først er det han i midten, Jesus, som dør for våre synder og gjev sitt liv til løysepeng. Det vil seie han kjøper oss fri frå våre synder, dommen og straffa, med sitt eige blod. Han vart såra for våre brot, knust for våre misgjerningar. Straffa låg på han for at me skulle

få fred (Jes 53:5). Guds son dør for å frelsa oss.

Dei to røvarane er dømde til døden for syndene sine, både mot Gud og menneske. Dei er like i ugjerning, like i dom, men sidan skilt i all æve. Den eine går til Paradis, den andre går fortapt. Det som skil dei, er Jesu kors. Jesus – forholdet til han, skil dei for evig!

Den eine erkjenner og sannar si synd. Han får auga på Jesus og erkjenner Jesus som verda sin Frelsar, han som Gud hadde lova. I han finn han sitt einaste håp. Difor vender han seg til Jesus i bønn. «Jesus, kom meg i hug når du kjem i ditt rike». Så stor er Jesus, så fullkommen er frelsa, at han dermed går rett til Paradis!

Ved sida heng kameraten. Han er like nær Jesus. Jesu død gjaldt han òg. Men i si vantru spottar han og forkastar Jesus. Dermed er han redningslaus fortapt i all æve. Så vil han utan ende minnast at dette ikkje var naudsynleg. Jesus var der for han òg. Men han forkasta redninga.

På Jesus og hans kors deler heile menneskeslekta seg i to – frelst eller fortapt. For Gud er alle like i at «alle har synda og står utan ære for Gud». Difor er me alle skuldige i oss sjølve, du òg. Men Jesus døydde for oss. Han har kjøpt redning og syndeforlating til alle. Difor kan alle verta frelst ved han om dei omvender seg til han.

Min lesar: Du òg må stå på ei av Jesu sider, anten mellom dei som forkastar han og går fortapt, eller mellom dei som tek si tilflukt til Jesus og vert frelst.

Kven av røvarane liknar du? •••

NÅR EN MISTER TROEN PÅ SEG SELV

Av Øivind Andersen

Med det samme en oppgir sin motstand mot Gud, kjenner en seg glad og lettet. Og det har en grunn til. Selv om en ennå ikke virkelig er blitt en kristen, har en gjort en viktig beslutning når en for alvor har gitt opp sin motstand mot Gud og bestemt seg for å bli en kristen.

Og om det ser aldri så galt ut med deg, har du ingen grunn til å angre på den bestemmelsen. Det er den beste du noen gang har tatt i ditt liv. Og den skal du stå ved, uansett hvordan det ser ut for deg nå.

Å DØ UNDER LOVEN

Men om du var glad og lettet til å begynne med, har det ikke fortsatt slik. For det første er du kommet til kort i alle ting. Og for det annet har synden tatt overhånd over deg på så mange punkter. Det ser ut for deg som synden har fått nytt liv, fordi du har gått inn for å la være å synde.

Det har du ganske rett i. Det ser ikke bare slik ut, men det er det du virkelig har opplevd. Og det stemmer med Guds ord. Du kan selv lese om det i Rom 7, særlig i vers 7-13.

Da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde. Og det viste seg at budet, som skulle være til liv, ble til død for meg. For synden benyttet seg av budet og dåret og drepte meg ved det. (Rom 7:9-11) Du oppdaget at du vil det onde, ønsker det onde, har lyst til å synde. Samtidig har du ulyst til Gud, du er treg til å be, lese i Bibelen, til å høre Guds ord. Du kjenner både motstand

og fiendskap i ditt indre mot Gud. Og det verste av det hele er at mens du har opplevd dette, er du blitt så hard, kald, likeglad, så full av småfusk og hykleri, at du vet verken fram eller tilbake.

På samme tid som du ærlig vil høre Gud til, vil ha fred med ham, vet du ikke om du tør si at du har den vilje du burde ha. Du både vil og ikke vil på én gang.

Dette kaller Bibelen «å dø under loven». Det er dette apostelen vitner om seg selv i Gal 2:19: «For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud.»

DET UMULIGE FOR LOVEN

Du forstår ikke mye av dette, og det gjør ikke noe. Men for å si det i ganske hverdagslig tale: Gud kan ikke gjøre noe ut av deg. Det er selve kjernen i saken.

Om du er klar over at du ikke kan noe av egen kraft, men håper du skal klare det bare Gud gir deg kraft, har du ikke mistet troen på deg selv.

Du forstår det er nettopp det som er umulig! Det er noe Gud ikke kan gjøre med deg gjennom loven, gjennom bud eller forbud: Ved din kraft å gjøre ditt liv slik som han vil ha det.

Og dette er aldeles nødvendig å innse.

Derfor skal du frimodig erkjenne for deg selv at det er ikke stoff i deg til å bli slik han vil ha deg. For Bibelen sier det like ut at det

er umulig for loven. (Rom 8:3)

Nettopp fordi du er slik som du er, var det Gud sendte sin egen Sønn til verden.

FRELSEN ER I JESUS SELV

Nå må du legge nøye merke til det vi sier!
Du trenger evangeliet, ordet om Jesus!

For ordet om Jesus taler ikke bare om Jesus, men bringer også Jesus inn i ditt hjerte!

Troen kommer av det du hører. Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord. (Rom 10:17)

Ordet om Jesus skaper tillit til Jesus hos deg, det retter ditt hjerte på Jesus.

Du kan ikke få fred med Gud eller bli viss

på syndenes forlatelse ved å se på deg selv - bare ved å se, høre, snakke med andre om og synge om Jesus og det som Gud har gjort for oss i ham.

Å HØRE OG Å SE

Frelsen ligger ikke i våre anstrengelser og viljesbeslutninger, men i vår hørsel og i vårt syn.

Ordene «hør» og «se» er to grunnleggende ord når det er spørsmål om å komme til troen på Jesus.

Det vi ser på og mottar inntrykk av, kommer alltid til å virke i vårt indre menneske. Du vet at å se på noe stygt, gjør deg uren. Og å se på noe vakkert og godt, virker godt i ditt indre. Og nettopp slik er det i ditt forhold til Gud. Høre om Jesus og å motta inntrykk av ham, skaper tilliten til Jesus i ditt hjerte og

virker en sann omvendelse i ditt liv.

I Joh 5:24-25 er det et meget lærerikt ord av Jesus selv om dette. Der sier han – jeg siterer v 24 noe forkortet - : «Den som hører og tror, har evig liv, og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den time kommer og er nå, da de døde [de som ikke har liv i Gud] skal høre Guds Sønnns røst [Jesu forkynnelse], og de som hører, skal leve.» Kan det sies tydeligere at du kommer til liv i Gud gjennom ordet om Jesus?

Og kan du få det enklere hvordan et menneske får fred med Gud? Derfor er evangeliet det første og det siste for deg i den stilling du er nå. Og jeg gjentar, fordi du er slik du er, trenger du Jesus og passer sammen med Jesus.

Det er ikke noe som skal eller må bli annerledes først. Alt begynner med at du vender deg til Jesus!

HVA ER DA EVANGELIET?

Evangeliet er budskapet om et stort plassbytte. Guds Sønn kom i vårt sted og ble behandlet som om han var oss, for at vi skal få være i hans sted og bli behandlet som om vi var han!

«Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.» (2 Kor 5:21)

Jesus ble gjort til det som du og jeg er. Han var syndfri, men ble gjort til synd for oss. I stedet skal vi få bli regnet for det som han er.

Hele ansvaret for våre synder lå på ham! Han bar det ansvaret som vi ikke kunne

bære! Det er betydningen av Joh 1:29: Se der Guds lam, som bærer bort [bærer vekk, fjerner] verdens synd!

Jesus har ikke tatt synden bort fra vår natur, ikke bort fra våre følelser, og aller minst fra vår erkjennelse, tvert om, Gud vil vi skal erkjenne vår synd. Men han har tatt bort synden mellom Gud og oss! Ditt og mitt regnskap ble gjort opp på Golgata kors da Jesus sa: Det er fullbrakt!

Og videre, Jesus har gjort alt vi skulle gjøre, men ikke kan. Han har oppfylt hele loven i vårt sted. Gud har gitt oss en rettferdighet i Jesus som vi kan stå for hans ansikt med. Du kan lese om det i Rom 3:21. Den rettferdighet som loven og profetene vitner om, den har Gud gitt oss i Jesus Kristus uten noen lov, uten noen betingelse som vi må oppfylle for å eie den.

Fra «*Livets Brød*», Lunde forlag, 1984.

Bibeltekster fra Norsk Bibel 88/07.

Mellomtittler ved red.

HJERTESPRÅKET

Av Martin Fjære

Salme 23 har mang en gang vært utgangspunkt for gode og oppbyggelige vitnesbyrd. Mange har funnet hvile og fred i disse Guds ord, og det kjennes naturlig å gjøre dem til sitt personlige vitnesbyrd om Jesus Kristus.

TO VITNESBYRD

Som oftest går vitnesbyrdet fra Salme 23 i en av to retninger. Ingen av dem er i og for seg gale, men vi gjør klokt i å stille oss selv spørsmålet: Hvilken av disse to «retningene» ville jeg valgt om jeg skulle si noe om Salme 23, si noe om «Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting»?

Eller om jeg fikk høre opptak av meg selv og mitt vitnesbyrd over dette bibelavsnittet over en tiårsperiode. Hvor ville hovedvekten i mitt vitnesbyrd ligge?

Hva tenker jeg egentlig på når jeg istemmer: «Det mangler meg ingen ting»? Hva er grunnen til at jeg bekjenner: «Mitt beger flyter over»?

Hva slags «godhet og miskunnhet» priser jeg meg lykkelig over? Hva slags «godhet og miskunnhet» er det som «skal etterjage meg alle mitt livs dager»?

Når det er tale om «din kjepp og din stav, de trøster meg», og det utlegges at Guds ord er kjeppen/staven som trøster, da bør vi stille oss spørsmålet: Hva er den største trøsten jeg får av Guds ord? På hvilket område er jeg mest i behov av lyden og trøsten fra Herrens «kjepp og stav»?

Med stigende uro har jeg merket meg at

mange unge kristnes vitnesbyrd dreier seg om Guds omsorg for dem i livets vanskeligheter, at de har en allmektig og trofast Gud som tar seg av dem i alle slags bekymringer. En trofast Gud som tar imot dem, med alle urolige tanker om nåtid og fremtid.

Uroen ligger ikke i at dette nevnes i et vitnesbyrd! Denne siden ved Salme 23 skulle vi i mye større grad benytte oss av, i stedet for å drive avgudsdyrkelse med bekymringene! Her skulle vi alle lære av unge mennesker som går til Jesus med sitt sinns uro og klynger seg fast til Jesu trofasthet i forhold til fremtiden.

EVIGHET

Men det er en annen side ved salmen som strekker seg lenger enn fremtiden her på jord. Lenger enn alle mål og bekymringer her i livet. Lenger enn et godt liv de neste tiårene, lenger enn et lykkelig ekteskap, lenger enn et godt navn og rykte. Den strekker seg mot Evigheten!

Blir hjertet trøstet med tanke på din sak innfor den hellige Gud når du leser Salme 23? Bærer vitnesbyrdet ditt med seg en sann trøst mot dommen og evigheten?

Er det for Guds altseende øyne du kan vitne: «Det mangler meg ingen ting»? Er det i Jesu liv du finner «grønne enger», mat for din sjel? Er hans død og oppstandelse «hvilens vann», hvor du får drikke, legge deg ned og hvile? Hva vil du si «styrker din sjel»?

Hvor finner du den største overfloden der «mitt beger flyter over»? I Skaperens omsorg for livet her på jord? Eller i hans ufattelige

offer: Sønnens lidelse og død, for at du ikke skal gå bortapt, men ha evig liv?

Så skal vi ikke sette de to tolkningene av Salme 23 opp imot hverandre, men ganske enkelt stille oss spørsmålet: Hva er mitt vitnesbyrd mest preget av? Hva er mitt hjertes største glede ved denne salmen? Er det gleden i livet eller gleden i Ham?

Spørsmålet om hjertespråket er aktuelt for alle. Hjertets vitnesbyrd om Jesus kan endre seg, selv om en fortsatt bruker de riktige ordene og taler, med munnen, om det evig viktigste.

DEN GODE HYRDE

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» (Joh 10:11)

Er du klar over hva slags «får» denne Hyrden setter sitt liv til for? Er du klar over hva slags «får» du selv er overfor Gud? Når Guds øyne ser utover menneskeslekten, er det bare hel-sortede får. Unntatt det ene får som skiller seg ut, Guds Lam. Han er både Den gode hyrde og det hvite, rene Guds lam.

Se på det rene hvite Lammet! Et Jesu liv for deg, som flyter over av renhet og lydighet for Gud. Se på denne overflod av syndfrihet og gode tanker og gjerninger for Gud. En overflod så stor! Siden han som sann Gud og sant menneske er innsatt som stedfortreder, er hans renhet en renhet for deg!

Overfloden er så stor at den strekker til for alle, også det «sorteste fåret».

Og likesom vi på jord ville si at det er meget oppsiktsvekkende at en hyrde gir sitt liv for sauene han passer på, slik er det mye mer oppsiktsvekkende at himmelens Gud

blir menneske (et får) og gir sitt liv for alle! Betaler alle omkostningene med sitt liv og sitt blod. Tar synderens plass under Guds vredes dom! Fårenes synder er samlet på ham. Han nagles til korset, forbannelsens tre, og lider syndens bitre lønn, døden. Guds lam - Den gode hyrde!

Her er grunnlaget for dine synders nådige forlatelse, hele livet! Han døde din død, han døde med ditt fordømmelsesverdige liv.

Den gode hyrdes oppstandelse er også din oppstandelse til et nytt hellig, rent liv for Gud. Et evig liv du lever i ham. Hellig og ren i Guds øyne, akkurat som Jesus, din hyrde, like fullkommen.

Dette ordet er mat og styrke for sjelen. Spis og drikk! I ham mangler du ingen ting. Du har alt! Her kan du legge deg ned og hvile.

Så er løftene rike for det veistykket du har igjen her på jord. Det stykket du enda skal leve som et Jesu «får» her på jord. Foran deg går den samme gode Hyrde, han som er ditt liv for Gud og det nye liv i hjertet. Lyden av hans kjepp og hans stav hører du taktfast foran deg i bibellesningen og hørelsen av Guds ord. Selv om det blir mørkt og stien går i «dødsskyggens dal», er lyden fra «hyrdestaven» sann trøst gjennom mørket.

Bak deg jager «hans godhet og miskunnhet» deg fremover, dag for dag. Denne godheten og miskunnheten er vanskelig å bedømme ut fra følelseslivet. Men det er alt Gud trofast sender for å drive oss tett opptil Den gode hyrde, som går foran. Alt som driver oss tett opp imot lyden av hans stav - Ordet.

DET LEGEMLIGE LIV

Hva så med alt du trenger som et legemlig

menneske? Det du trenger som skapt menneske, kronen på hans skaperverk? Hva med alt vi kan uroes over?

«Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine henders verk.» (Jes 45:11)

«Søk da først Guds rike og hans rettferdighet,

så skal dere få alt dette i tillegg!» (Matt 6:33)

«Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle dere – dere lite troende?» (Matt 6:30)

Har han sørget så vel for ditt evige vel, skal han sannelig også gi deg det som trengs for ditt legemlige liv! •••

SALME 23

En salme av David. Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting.

Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til hvilens vann.

Han fornyer min sjel, han fører meg på rettferdighets stier for sitt navns skyld.

Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg, din kjepp og din stav, de trøster meg.

Du dekker bord for meg like for mine fienders øyne. Du salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over.

Bare godhet og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager, og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider.

JOSVA 12-14

Av Martin Fjære

DEL UT OG INNTA LANDET

Josva er ikke lenger noen ung mann. Tar vi utgangspunkt i at han var 45 år da folket ble utfridd fra Egypt, pluss på 2 år ved Sinai og 38 år med ørkenvandring, er han ca. 85 år ved starten av krigene i Kana'an. Når vi i tillegg kobler på Kalebs tale i Jos 14:7-10 om at det er 45 år siden de første gang utspeidet det lovede land, finner vi at de har kjempet i 7 år for å innta Kana'an. Da er Josva omkring 92 år gammel.

Kapittel 12 regner opp seirene Moses og Josva har bak seg, med hele 31 beseirede konger og en kontroll over landet som nok avskrekker de gjenværende kana'aneerne fra å angripe. Som en kontrast til disse veldige erobringer, hører vi Herrens tale til Josva i Jos 13:1: «Da Josva var blitt gammel og langt opp i årene, sa Herren til ham: Du er nå blitt gammel og er kommet langt opp i årene. Men ennå står det en meget stor del av landet igjen som skal inntas.»

Han får også beskjed om å skifte landet ut til arv til de ni og en halv stammene som enda ikke hadde fått sine landområder. Med tanke på de gjenværende fiendene, gir Herren løftet: «Jeg vil selv drive dem bort for Israels barn. Men du skal dele ut landet ved loddkasting til arv for Israel, slik som jeg har befalt deg!» (Jos 13:6b)

HVORFOR SÅ LANG TID?

Vi ser i de følgende kapitlene at Josva, etter Herrens ord, deler ut særskilte landområder til hver stamme. Hvorfor drives ikke alle kana'aneerne ut i løpet av de neste syv årene, men først lang tid etter? Hvorfor må vi fire

hundre år videre i historien, forbi dommertiden og like til kong David før vi kan si at seieren er vunnet i de siste landområdene? Selv der seieren enkelte ganger ble vunnet på Josvas tid, er fienden tilbake etter en stund og må fordrives på ny. Som et eksempel på dette, ser vi den kana'aneiske kongen i Jerusalem oppregnet blant de beseirede kongene i Jos 12:10, men sannelig måtte jebusittene drives ut igjen da David inntok byen gjennom vanntunnelen. Var Herren sen med å oppfylle sitt løfte? Var det likevel ikke så farlig å ha disse hedningene boende inne i løfteslandet?

Vi skal være forsiktige med å bedømme Herrens disposisjoner, for Han har full oversikt og gjør alt til rett tid. Han skal også sørge for at løftet blir oppfylt. Men vi bør allikevel tenke over den åndelige lov at Guds løfter eies i tro og blir oss personlig til hjelp ved tro.

Gud skal nok vite å oppfylle sitt løfte, men det er ikke sikkert det blir til personlig frelse og helliggjørelse i mitt liv og i min tjeneste. Til det trengs Den hellige ånds åpenbaring og troens gave, åndelige øyne som både ser fienden og Guds løfter om utfrielse, et hjerte som er tent i brann for mitt eget evige ve og vel. Ja, det trengs et hjerte som ikke rolig kan se på at andre går fortapt.

Så kan det meget vel være vår egen situasjon vi får beskrevet, når den ene stammen etter den andre er fornøyd med å ha fått et landområde, men er uvillige til ytterligere strid og utrenskning av fienden.

Folket skulle ikke bare sette seg ned og vente.

For Herren ville ha dem med i sin strid, en strid under hans løfter! «For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden.» (Rom 6:14)

LEVITTENE FIKK IKKE LAND

Men det var en stamme som ikke fikk tildelt noe eget landområde. «Bare Levi stamme gav han ingen arv. Herrens, Israels Guds ildoffer er hans arv, slik han hadde sagt til ham.» (Jos 13:14)

Det var ikke et gudgitt landområde som skulle forsørge levittene, men de skulle ha sitt underhold av de gaver som ble gitt til helligdommen, være avhengige av andres offer og gaver til Herren.

Arvedelen utdypes i Jos 18:7a: «Levittene skal ikke ha noen del sammen med dere, for Herrens prestedømme er deres arv.» Levi stamme ble ikke avspist med små gaver selv om de kun fikk noen avgrensede byer spredt rundt i de andre stammenes arveområde.

En hellig tjeneste for Gud ble betrodd dem, en tjeneste i tabernakelet eller tempelet, en tjeneste i Guds umiddelbare nærhet. Og alle grenser sprenes når det lyder:

«Men til Levi stamme gav Moses ingen arv. Herren, Israels Gud, er deres arv, slik han hadde sagt til dem.» (Jos 13:33)

Kunne det være riktig? Kunne dette ordet stemme med virkeligheten? Ja, det er Guds ord som definerer virkeligheten. «Herren, Israels Gud, er deres arv, slik han hadde sagt til dem.» Heltidsansatte i menigheter og organisasjoner, prester, misjonærer og predikanter har nok lagt merke til dette ordet og frydet seg over å ha Herren til arv. Misjonsarbeidere som mottok underhold fra menigheten uten annen økonomisk sikkerhet, har

grepet fatt i dette løftet med tanke på fremtiden for seg og sine.

ET ALLMENT PRESTEDØMME

Men det blir en for snever utleggelse av dette ordet! Alle Guds barn er «heltidsarbeidere» i Jesus Kristi nåderike. De har fått en hellig tjeneste ved helligdommen, Jesus Kristus. Et nådesamfunn med Jesus og en nådetjeneste som går foran alle andre viktige saker her på jord, og som alle andre viktige forhold i livet må føye seg inn under. Dermed lever de i et annet avhengighetsforhold til Herren enn andre mennesker. For «Herrens prestedømme er deres arv», «Herren, Israels Gud, er deres arv.»

Er dette en overdrivelse eller en overåndelig måte å se det på? Hva sier Skriften? «Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys. (1 Pet 2:9) Og i Åp 1:6 «og som gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far – ham være æren og makten i all evighet. Amen.»

Det er heller ikke «småtterier» alle Guds barn har fått som pant på arven, som forsmak på arven: Den hellige ånd i hjertet. Den tredje person i Gud i sitt hjerte! Pantet står virkelig til arven: «Herren, Israels Gud, er deres arv.»

HERREN ER MIN DEL

I Matt 10:37-39 leser vi: «Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd. Den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verd. Og den som ikke tar sitt kors og følger etter meg, er meg ikke verd. Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.»

Slik må det være når arven er så stor, verdifull og sikker. Tenk å ha «Herren, Israels Gud, til sin arv». Det synes umulig å forklare. Alt for stort for kloke hoder. Men Asaf så det klart da han var blitt fornyet i sitt gudsforhold: «Om enn mitt kjød og mitt hjerte svikter, så er Gud mitt hjertes klippe og min del for evig.» (Sal 73:26)

Jeremia roser seg av det samme i Klag 3:24: «Herren er min del, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham.» Det samme understrekes i Sal 119:57: «Herren er min del, jeg har sagt at jeg vil holde dine ord.»

Også vår stedfortreder og bror, Messias, lovpriser Faderen på samme måte: «Herren er min tilfalne del og mitt beger. Du bevarer min arvedel. En arvedel er tilfalt meg på liflige steder. Ja, jeg har en herlig arv!» (Sal 16:5-6)

En dobbel rikdom skjuler seg i Messias' arv. For det første er hvert Guds barn hans medarving som skal arve på grunn av ham og arve sammen med ham. For hans skyld er Herren deres evige del og arv. For det andre blir Guds folk flere steder omtalt som hans arv! Den arv Faderen gir Sønnen.

Hvordan kan han da si: «Ja, jeg har en herlig arv»? Svaret finner vi i Jesus yppersteprestelige bønn: «Og den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, likesom vi er ett.» (Joh 17:22)

Derfor er de en herlig arv for Kristus, de har del i Guds herlighet, fått den i Ham. Så er de Jesu Kristi herlige arv samtidig som Herren er deres arv.

I dette perspektivet er det stort å være en

«levitt» som ikke har sin arv i landområder her på jord, men har den evige Gud til sin arv!

DEN DAGLIGE INDRE FORNYELSE

I kap 14 møter vi enda en aldrende mann, den 85-årige Kaleb. I Gilgal møtes disse to som antagelig er de to eldste og eneste gjenlevende av mennene som gikk ut fra Egypt. Her er 603 000 som ligger begravet i ørkenen, men denne mannen er fortsatt like sprek som da han som førtiåring ble sendt på speidertokt inn i Kana'an.

Denne ytre velsignelse er nok et tegn på en åndelig indre sannhet i Guds rike, der de som benytter seg av Guds løfter, stadig fornyes under vandringen mot himmelen.

«Derfor mister vi ikke motet. Og selv om vårt ytre menneske går til grunne, så fornyes vårt indre dag for dag.» (2 Kor 4:16) Så fikk Kaleb oppfylt det løftet Moses hadde gitt ham: «Den dagen sverget Moses og sa: Sannelig, det land som din fot trådte på, skal være din og dine barns arv til evig tid, fordi du trofast holdt deg til Herren, min Gud.» (Jos 14:9)

Det er tankevekkende at Kalebs troskap og bruk av Guds løfter også fikk positive konsekvenser for hans etterkommere. Han vant i sine yngre dager noe som kom hans etterkommere til gode. Og for sin egen del ble han stadig fornyet. «Han som metter din sjel med det som godt er, så du blir ung igjen likesom ørnen.» (Sal 103:5)

•••

BØNN UT FRA 1. JOHANNES BREV

«Jesu, hans Sønnns blod, renser oss fra all synd.»

(1 Joh 6:35)

Dyrebare kilde mot all synd og urenhet, mitt salige Betesda! Der får jeg daglig hvile med all min usselhet. Der forsvinner hver plett og rynke for Guds øye, og sjelen blir hvitere enn snø [for ham].

Mine synder er som sand ved havets bredd, de går over mitt hode. Men Lammets blod er lik havets bølger som overskyller meg. På dette blod alene vil jeg bygge mitt håp: Når du ser blodet, vil jo du gå forbi.

Derfor er de frelste evig for din trone: De har tvettet sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod.

Fra andaktsboken «*Se på Jesus*»,
Luther Forlag,
Oslo 1973

PÅSKELEIR FOR UNGDOM I FLEKKEFJORD

12.-15. APRIL 2025

Talere er Sigurd Brennsæter, Per Bergene Holm og Lars Fossdal.

Kontaktperson: Olav Fossdal.

Fra 7. klasse og oppover.

Leiren er på Ersdaltun i Flekkefjord. Det blir tur med grilling palmesøndag 13. april og aktiviteter i gymsal mandag 14. april.

Fullt program finner du på nll.no. Der er også påmeldingsskjema. Påmeldingsfrist **28. MARS.**

QR: påmelding

PÅSKELEIR FOR UNGE VOKSNE I NAMSOS

11.-15. APRIL 2025

Talere er Øyvind Samnøy, John Peder Samdal og Finn-Widar Knutzen.

Ledere: Jostein Brennsæter, Håkon Bergene Holm.

Leirsjef: Jakob Knutzen

Fra og med VG3 + ektepar med barn opptil 1 år.

Leiren er på Bjørkly skole, en kristen friskole på Klinga, ca 10 km sør for Namsos. Her er det gode forhold ute og inne. Lørdag og mandag vil det være seminar (frivillig).

Lørdag er temaet «En kristens forhold til tid, penger og ressurser», mandag er det spørretime med Øyvind Samnøy og Finn-Widar Knutzen.

Fullt program finner du på nll.no. Der er også påmeldingsskjema. Påmeldingsfrist **28. MARS.**

QR: påmelding

MØTEKALENDER

MARS

28.-29. Konfirmasjonsund.

*John Peder Samdal,
Daniel Krüger*

29.-30. Langli

Martin Fjære

APRIL

9. Steinkjer

John Peder Samdal

10. Solhaug forsamlingshus

John Peder Samdal

11.-15. Unge-voksne

Namsos

*Finn-Widar Knutzen,
John Peder Samdal,
Øyvind Samnøy*

**11.-13. Elverum, Drevsjø
& Rena**

Sigbjørn Agnalt

12.-13. Årnes

Reidar Heian

12.-15. Ungdomsleir

Ersdaltun

*Per Bergene Holm,
Sigurd Brennsæter,
Lars Fossdal*

12.-13. Seimsfoss

Steinar Guddal

13. Fossnes*

Tommy Bjelke Andersen

18. Langfredagsmøte

Fossnes*

Erik Asdahl

20. 1. påskedagsmøte

Fossnes*

Per Bergene Holm

19.-21. Påskemøter Mosvik

Asbjørn Fosslie

20.-21. Randaberg

Martin Fjære

25.-27. Konfirmasjonsund.

*John Peder Samdal,
Daniel Krüger*

26.-27. Langli

Bjarne Gjuvsland

27. Fossnes*

Asbjørn Fosslie

MAI

9.-11. Konfirmasjonsund.

*John Peder Samdal,
Daniel Krüger*

11. Årnes

Sigmund Fjære

11. Fossnes*

Curt Westman

20.-22. Ørsta

Martin Fjære

23. Molde bedehus

Martin Fjære

24.-25. Eide-Hustadvika

Martin Fjære

24.-25. Langli bedehus

24.-25. Randaberg

25. Konfirmasjonsmøte

Fossnes*

*John Peder Samdal,
Daniel Krüger*

29. Fossnes*

Håkon Bergene Holm

10. -27. mars Peru

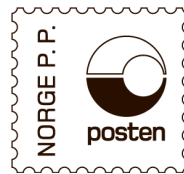
Marit og Ingar Gangås

27. mars - 25. april Bolivia

Marit og Ingar Gangås

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direkte sendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

FRED ENE OG ALENE I KRISTUS

Av C. O. Rosenius

Hver og en vender seg til sine egne gjerninger. En tenker: Hvis jeg bare kunne være riktig alvorlig i min gudsfrykt, riktig elske Gud, så skulle jeg håpe på nåde. Men dette er å fare vill, sier profeten. Det nytter ikke, du er altfor ødelagt, du er med alt det du selv gjør, bare en fortapt synder.

En annen tenker: Hvis jeg bare riktig kunne erkjenne og angre min synd alvorlig nok, våke og stride imot den med den rette nidkjærhet, så skulle jeg nok få nåde. Men det er å fare vill, sier profeten. Det er alt forgjeves, hva du gjør. Det kreves en helt annen mann.

Men vil du vite hva som gjelder for Gud, så hør: Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham – det er bare dette som gjelder for Gud.

Når Herren sammenligner seg med en hyrde og sier at han setter sitt liv til for sauene, så la dette bilde føre deg til ettertanke.

Prøv å tenke deg at en sau kunne ha moralsk skyld og ved sin ondskap hadde pådratt seg dødsdom. Men den samme sauene hadde en så merkelig og øm hyrde at hyrden ville gi sitt liv for denne stakkars sauene – tenk, et menneskeliv til vederlag for livet til en sau!

Synes du ikke det ville være en overmåte dyr soning for en sau? Synes du ikke sauene da var tilstrekkelig sonet?

Men er ikke Guds evige Sønns død for menneskene en like stor, ja, mye større soning for oss? Synes du ikke at ditt lille jeg forsvinner i den umåtelige storhet som ligger i denne soning?

Ja, alle dine synder, hvor store de enn er i seg selv, er likevel intet mot dette. Og nettopp dette var Faderens mening og vilje at våre synder på den måten skulle bli til intet, for at vi skulle ha fred.

Kan du på den måten ha din fred ene og alene i Kristus, da har du forstått ham rett, da har du grepet det evige livet. Og hvor dårlig det enn kan stå til med deg også siden, denne Guds hyrde skal alltid kunne hjelpe. Det er han som fremdeles vil sørge for deg. Du er bare som en hjelpeløs sau overfor ham. Han vil selv gjøre alt. Sauene skal bare høre hyrdens røst. Hør, så skal deres sjel leve. Gud gi oss større tro!

*Fra Husandaktsboken (10. mars),
Lunde forlag 1978.
Lett språklig oppdatert ved red.*

